

Filippenzen 1: 3-6

De vorige keer hebben we samen gezien dat Paulus z'n brieven vaak begint met danken. Een goede basishouding voor ons gebed. Tel eerst je zegeningen.

We hebben ook besproken dat Paulus heel persoonlijk over 'mijn God' spreekt, waaruit een persoonlijke relatie blijkt.

Dan nu de vraag waarvoor Paulus met blijdschap dankt. Hij dankt voor de gemeenschap van de Filippenzen aan het Evangelie. In de NBG vertaling staat: *vanwege uw deelhebben aan het Evangelie*. Hier gaat het niet alleen om het geloof van de Filippenzen in het Evangelie, daar begint het natuurlijk wel mee, maar woorden als deelhebben en gemeenschap laten een intensieve betrokkenheid zien bij de bediening van Paulus om dat Evangelie in de wereld uit te dragen.

De Filippenzen hadden het goed begrepen. Nadat ze zelf aangeraakt zijn door de boodschap van Jezus Christus is er een diep verlangen ontstaan om anderen ook met het Evangelie in aanraking te brengen. Als Paulus in 2 Korintiërs 5:14 omschrijft waarom hij zich zo inspant om het Evangelie uit te dragen dan zegt hij het zo mooi: *de liefde van Christus dringt ons!* Wie gegrepen is door de liefde van Christus kan niet anders meer dan getuigen van z'n Heiland. Op een zelfde manier zien we Petrus en Johannes getuigen als zij voor de Hoge Raad moeten verschijnen, dan zeggen zij: *wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben (Hand.4:20)*.

Iets dergelijks is ook met die gemeente in Filippi gebeurd. Ze hebben het Evangelie uit de mond van Paulus gehoord. Het heeft hun hart geraakt, ze hebben de keuze gemaakt om Jezus te volgen en nu doen ze mee. Wie gegrepen is door het Evangelie en geraakt is door de liefde van Jezus kan dat onmogelijk voor zichzelf houden. Je getuigt van de verandering die in je leven heeft plaatsgevonden en je raakt betrokken bij de verkondiging van het Evangelie. Je gunt de blijdschap en het houvast die het Evangelie van Jezus je biedt ook aan een ander. Je gaat daarvoor bidden en zoekt naar mogelijkheden om de ander in de invloedssfeer van het Evangelie te brengen zonder dat die persoon het gevoel krijgt gedwongen of gemanipuleerd wordt.

Wie de rijkdom van de verlossing door Christus heeft ervaren gaat begrijpen dat Gods verlossingsplan met deze wereld de grootste taak is voor de gemeente van

Christus. Jezus omschreef zelf zijn opdracht als het verlorene zoeken en redden (Lukas 19:10). Nu onze Heiland in de hemel is en de Heilige Geest is uitgestort, heeft Hij die opdracht om het verlorene te zoeken en te redden overgedragen aan de gemeente. In die zin is de kerk misschien wel de enige instelling in de wereld die er is voor de buitenstaanders en niet primair voor eigen mensen.

Zo'n gemeente zingt niet alleen: *zorg toch dat ieder het weet*. Nee, ze maken er werk van. Vandaar ook dat de gemeente van Filippi Paulus financieel is gaan ondersteunen, zo lezen we in 4:16. Ik denk dat je gerust kunt zeggen dat de betrokkenheid bij zending en evangelisatie een goede graadmeter is om te peilen in hoeverre wijzelf gegrepen zijn door de liefde van Christus. In Filippi was als het ware aan de begroting van de kerk te zien hoe belangrijk men het zendingswerk vond.

Paulus is zo dankbaar voor de geestelijke ontwikkeling die de Filippenzen doormaken dat hij met zekerheid durft te zeggen dat God dit werk dat Hij in hen is begonnen ook zal afmaken. Wat opvalt is dat hij hier spreekt over een proces. God is een werk begonnen, en daar is Hij nog steeds volop mee bezig. En dat werk, dat God is begonnen, wordt voltooid op de dag van Christus.

Het is goed te realiseren dat geloof een proces is. Natuurlijk mag je zeggen dat iemand die Christus aanvaardt heeft, eeuwig leven heeft ontvangen.

Johannes 1:12 zegt: *maar allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden, namelijk die in Zijn naam geloven*.

Door het aanvaarden van Christus wordt je een kind van God. Je wordt a.h.w. in Zijn gezin geboren. Aan de ene kant mag je dat vrijmoedig zeggen. Maar het gevaar hiervan is dat het bij het moment van kiezen blijft. Je kunt niet je hele leven teren op de keuze die je ooit in een ver verleden hebt gemaakt, zonder dat er daarna sprake is geweest van geloofsgroei. Je kunt niet altijd baby in het geloof blijven. Bekering is prachtig, maar het is een beginpunt van op weg gaan. Net zoals je een pasgeboren baby moet gaan voeden en verzorgen, anders zal het sterven, zo moet een opnieuw geboren gelovige ook gaan groeien. Wat in je hart is gebeurd toen je Christus aanvaardde moet aangewakkerd worden. God moet de kans krijgen om het werk dat Hij begonnen is te voltooien.

Dan kun je jezelf nog afvragen hoe God dat doet? Persoonlijk denk ik dat je daar in ieder geval ook anderen bij nodig hebt. Alleen kom je niet zo ver. In Efeziërs 3:18 schrijft Paulus dat je voor het kennen van de liefde van Christus alle heiligen nodig

hebt. De heiligen dat zijn de andere gelovigen. Ieder mens heeft maar een beperkt begrip van wie God is. Ik ga ervan uit dat ik zelf maar een klein beetje gesnapt heb van de betekenis van Gods Woord en van het werk van Gods Geest in mij. En dat geldt waarschijnlijk niet minder voor iedere willekeurige broeder of zuster. Maar in gesprek over het Evangelie met een andere gelovige verdubbelt mijn inzicht en met een groep samen komt er nog veel meer inzicht, kennis en liefde bij elkaar. Ten volle begrijpen kan alleen maar samen. Alleen al daarom is geloof in je eentje geen optie. Je mist de verrijkende inbreng van anderen. En dan hebben we het nog niets gehad over bidden voor elkaar gehad. Wie in z'n eentje denkt te kunnen geloven stelt geen belang in het gebed van broeders en zusters en onthoudt ook de ander zijn gebed. Persoonlijk vind ik daarom een bidstond als deze voor mijzelf verrijkend. De discipline van met regelmaat samenkomen om te bidden is ook goed voor jezelf. Je leert van de gebeden van een ander. Soms bidt iemand voor een onderwerp waar jezelf niet aan zou denken.

Maar ook het samen met anderen bestuderen van een Bijbelgedeelte kan je blikveld verruimen. Ieder mens heeft z'n eigen bril op bij het lezen van de bijbel. Het kan heel verrassend zijn om eens door de bril van een ander te kijken. Het kan zijn dat je daardoor je mening moet bijstellen. Het kan ook dat het daardoor rijker wordt en dat je ontdekt dat er meerdere kanten aan een zaak zitten. Voorwaarde is dat je jezelf durft open te stellen voor je broeder of zuster en dat je niet star je eigen aannames als enige waarheid ziet.

Het samen bidden en de bijbel bestuderen zijn middelen die God geeft om te groeien en het werk dat Hij is begonnen in ons leven af te maken.

Want wees nou eerlijk, je wilt toch niet altijd een baby in geloof blijven.

AMEN